

DOMINIK DÁN

MUCHOLAPKA

MUCHOLAPKA

Dominik Dán

MUCHOLAPKA

sloart

Text © Dominik Dán 2010
Translation © Josef Šmatlák 2012
Czech edition © Nakladatelství Slovart, spol. s r. o., Praha 2018

ISBN 978-80-7529-483-8

Všechna práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována nebo využita žádným způsobem a žádnými prostředky, elektronickými nebo mechanickými, včetně fotokopíí, nebo zaznamenána do informačních systémů bez předchozího písemného souhlasu vydavatele.

*Město, příběh a všechny osoby v této knize
jsou smyšlené a jakákoliv podobnost se
skutečnými událostmi je čistě náhodná, přestože
ledaskomu mohou připadat povědomé...*

Ille cruce sceleris pretium tulit, hic diadema.

Jeden měl odměnou kříž, druhý královskou korunu.

(Juvenalis, Satiry 13, 105)

Tuto knihu věnuji Natálii a Michalovi Němcovým.

Za odborné rady a neocenitelnou pomoc děkuji
MUDr. Ivetě Čierné, Mgr. Martině Móricové,
JUDr. Jozefu Vachálkovi, MUDr. Denisi Valentovi,
MUDr. Dušanu Rapošovi, Csc., Lubomíru Jurušovi,
Petru Tóthovi a Petrovi Guckému.

1

Clea Petresku byla pořád mrtvá.

I koncem roku 1990 i poté.

Začal rok 1991 a byl to zvláštní rok.

Nový ministr vnitra se rozhodl reorganizovat policii a svrhnout do propasti zapomnění všechny staré struktury. Vyhlásil, že „ani jeden socialistický náčelník nezůstane na svém místě, ani jeden bývalý totalitní funkcionář nezůstane na své židli“, a tak každý postoupil o židli výš.

Byla to doba „škatulata hejbejte se“ a přejmenovávání. Na mohutném kamenném schodišti nově vzniknuvšího policejního ředitelství dávali úředníci spěchající s plnými aktovkami dolů přednost těm, kdo vláčeli nahoru stoly a skříně, všude se válely květináče a léta nepřesazené květiny, podlahy chodeb pokrývaly roztroušené spisy a všude panoval chaos. Vznikala nová oddělení a z jejich zkratk byl jelen každý včetně těch, kdo je vymýšleli. Z bývalého odboru násilné kriminality vzniklo samostatné oddělení vražd a samostatné oddělení loupeží a samostatné oddělení... bylo jich nepočítaně. Všechna potřebovala nové vedoucí a zástupce a funkcionáře a sekretářky a po chodbách bloudily spousty nových tváří a hledaly, kam se vrátit.

Ani oddělení vražd nezůstalo stranou. Jednoho mrazivého lednového jitra vpochodoval do kanceláře číslo sto čtyřicet jedna hubeňour a suverénně pozdravil: „Čauves, hoši, já jsem Ivan Canis...“ čímž si koledoval o nakládačku na přivítanou. Taky by ji dostal, za dávných časů, kdy zelenáč Richard Krauz a Míra Stehlík, později přejmenovaný na Bosse, očůrávali hranice svého revíru, by ji dostal natuty, jenže teď se to už nenosilo, vyrostli, a tak Ivan Canis vyvázl bez tradiční vítačky.

„Je fakt, co se o mně říká, že jsem bejvalej estébák, a chci, abyste to věděli ode mě. Na drby se vyserte, a jestli chcete něco vědět, zeptejte se rovnou mě a já odpovím,“ spustil Canis.

Uměl odpovídat, vypořádal se s každou otázkou.

Po sametové revoluci strávil rok doma, jako všichni z bývalé StB. Rok se prověřovalo, kdo je z nich použitelný a kdo ne. Canis měl štěstí, pracoval v odboru, který se zabýval vnějším nepřítelem, a jak Krauz později zjistil, buďoval agenturu v západním Německu a doma... Vlastně je fuk, čím se ve skutečnosti zabýval. Tehdy bylo nejdůležitější, že nedělal v žádném oddělení StB, jež si za socialistických časů vyřizovala účty s faráři, užvaněnými řediteli strategických podniků, jankovitými herci a muzikanty... zkrátka s takzvaným vnitřním nepřítelem, s nímž bylo nutné zúčtovat. S estébáky, kteří pocházeli z takových oddělení, chtěl nový režim zatočit přednostně, ale nikdy se to nepovedlo.

Ivan nastoupil k mordpartě a dorazili i další. Osušili si zmoklé peří a ufrnkli, Ivan však setrval dlouho... a pomohl. Makal jako divý a vyznal se, to musel každý uznat. Měl dobrou školu. Nikoho a ničeho se nebál a nic nepokládal za problém. Byl to živel a každou místnost, do níž vešel, naplnil do všech koutů. Mluvil dvěma světovými jazyky, což se na oddělení vražd do té doby nepěstovalo. Uměl se pohádat, když bylo třeba, i trpělivě argumentovat a vysvětlovat. Byl slušný a ohleduplný, ale mávnutím proutku se dokázal proměnit v arogantního neochotného hulváta. Trpělivě pracoval na svěřeném úkolu po celé dny a pak klidně zavolal, že si bere dva dny dovolenou, protože se mu nechce. Žil sám, rodinu neměl, a žil si po svém, fakticky nic nepokládal za problém. Nic, co mu život naservíroval... až na to poslední, zákeřnou nemoc, ale proti té se nedá bojovat.

Než odešel na věčnost, sprátelil se s Krauzem na život a na smrt. A v téhle profesi to platí doslova.

Canis nebyl jedinou změnou v oddělení vražd. Majchrána vystřídal nový šéf Alexander Mayor, švihák v obleku s neodmyslitelnou vestou, kterou si nerozepínal ani v největším vedru.

Majchrán se v době normalizace neosvědčil, proto byl odvolán a jmenován šéfem zvláštní zásahové skupiny, kde

velel ne desítce, ale stovce mužů. Zvláštní logika, ale taková tehdy byla doba.

Samostatné oddělení vražd v hlavním městě oficiálně vzniklo v únoru 1991 a Krauz byl jedním ze zakládajících členů. Mělo šestnáct lidí a Krauz byl nejmladší, zelenáč, ale nikdo mu tak už neřekl.

Od té doby mohli legálně používat název oddělení vražd odboru násilné kriminality Městského velitelství policejního sboru a byli na to jaksepatří pyšní. Bohužel, trvalo to pouze šest let. Pak se přivalila nová vlna reorganizací a po ní další a ještě další... Pokud by se však někdo domníval, že ministerstvo vnitra je pokusnou laboratoří na vymýšlení nových struktur a názvů, tak se zatraceně mylí.

Rok 1991 byl zvláštní nejen svou porevoluční atmosférou, která postupně a nenápadně přecházela z melanchole do podoby vystrízlivělého realismu, ale i něčím vsutku zvláštním.

Kriminalisté v celé České a Slovenské federativní republice na vlastní kůži zažívali drsnou zkušenost, naordinovanou jim tím nejstupidnějším způsobem, s jakým se v kriminalistickém životě lze potkat.

Vypustili svině z ohrady.

Říká se tomu všeobecná amnestie.

Dá se tomu však říkat i zmaření práce celé generace detektivů zavírajících svině, jež spáchaly ty nejbrutálnější a nejhorší činy na živých lidech. Pustili na svobodu nejen ty, co v ožralosti srazili chodce a nechťice ho usmrtili pod koly svých aut, nebo maníky, co se porvali v hospodě a brínkli kámoše po hlavě púllitrem tak nešťastně, že potom ochrnul, ale i zrůdy, co s rozmyslem a cílevědomě znásilňovaly malé holčičky cestou ze školy a zabíjely jiné lidi, protože...

Největší zhovadilostí všeobecné amnestie na počátku devadesátých let bylo, že na svobodu vyšli i neřádi, co zabíjeli jiné lidi, protože to měli rádi.

Posledního socialistického a zároveň prvního demokratického prezidenta omlouvá jen to – buď si to fakt, anebo jen zbožné přání –, že jednal v dobré vůli a pod vlivem vlastních zážitků a zkušeností, ale to pak zapomněl na rozdíl mezi politickým vězněm a sviní.

Anebo seděl léta zbytečně a žádný rozdíl neobjevil.

To však nic neznamená, prostě je pustili a všeobecná amnestie se do dějin kriminalistiky obou dvou našich republik – tehdy spojených ve federaci – provždy zapíše jako odstrašující čin nehodný následování.

Proč to všecko? K čemu takové nostalgické nokturno v mollové tónině?

Protože vystřízlivění znělo v dur.

Trpce jsme litovali.

Krauz si vedl solidní a podrobnou statistiku a čísla byla šokující. Těsně po vyhlášení všeobecné amnestie naskočila trestná činnost o tři sta procent a nesmyslnost tohoto kroku potvrdila skutečnost, že během půldruhého roku se osmdesát procent propuštěných vrátilo zpátky do věznice, protože je prostě venku nikdo nechtěl, nikdo na ně nečekal a nikdo s nimi nepočítal, a vlastně ani oni jaksí nepočítali s životem venku.

Čert vem zloděje, ti tolik škody nenadělali. Horší bylo to, že byly znásilněny tisíce žen, pobodány a postřeleny stovky mužů, stovky děvčat to zažily poprvé a nedobrovolně, bez kytic a bonboniér a bez vyznání lásky.

Nejhorší bylo, že jich při tom pár zemřelo.

Svině vypuštěné z ohrady začaly znásilňovat a zabíjet.

I ta jedna.

Nikdo nevěděl, že píše příběh.

Nikdo nevěděl, že tu jde o příběh.

Policejní vyšetřovatel se domníval, že se jedná pouze o trestný čin vraždy podle paragrafu dvě stě devatenáct trestního zákona, a detektivové se domnívali, že je to akorát jedna ze spousty obyčejných prcaček s nepovedeným koncem.

Mýlili se, byl to příběh.

Byl to moc pěkný příběh.

2

ČERVEN 1991

Detektiv Krauz stál v kanceláři číslo sto čtyřicet jedna před nástěnkou a kouřil. Stál a zíral na fotografii dívky a vypouštěl z nosních dírek lenivé obláčky kouře. Stál mlčky, nic neříkal, protože nebylo komu.

Přestože bylo pondělí těsně před osmou ranní, byl v kanceláři úplně sám a před půlhodinou nebyl v šéfově kanceláři na ranním nástupu do zaměstnání. Nebyl tam, protože nebylo s kým.

Uprostřed léta onoho roku žilo oddělení vražd ve zvláštním režimu.

Před devíti měsíci, někdy v říjnu, našli v domově seniorů zavražděnou a zmrzačenou starou babku Rabajovou. Byl to čin hanebný, který pohnul city i těm nejotřelejším mužům zákona, protože stará paní se na sklonku svého života dočkala nejen mimořádně brutálního zacházení, ale i nejpoptnější urážky, jakou žena může zažít.

Soudní lékař Lengyel se vyjádřil, že jí to ta svině udělala s největší pravděpodobností až po smrti, a chlapi si řekli, aspoň že tak. Asi tím mysleli, že když má žena být zneuctěna v moři vlastní krve s rozbitou lebkou, tak ať k tomu dojde aspoň bezbolestně po její smrti, i když naopak být zneuctěná a přežít, to taky není k zahození.

Nikdo to dál nerozváděl, protože tady nebyli kvůli filozofování, ale kvůli tomu, aby ho chytli a zavřeli. Byli tady, aby ho zastavili, aby už nezabíjel a neškodil. Chtěli přetrhnout nit, protože tušili, že teprve začal a hned tak nepřestane. Bez jejich přičinění určitě ne.

„Tak co, je tam nějaká souvislost, nebo ne?“ zeptal se den po obhlídce místa vraždy paní Rabajové novopečený šéf mordparty Alexander Mayor a přejel si prsty knoflíky na vestě.

„Já k tomu můžu říct jenom jedno,“ spustil Krauz, počkal, až všichni vzhledli, a pak teatrálně pokrčil rameny, divže si neodřel uši.

„Šaňo, na tohle zatím nedokážeme odpovědět,“ přispěchal Burger, aby zachránil situaci, a zpražil Krauze kárávým pohledem.

Burger měl pravdu. Vskutku nevěděli, jestli tato poslední vražda souvisí s neobjasněnou smrtí Cley Petreskuové, anebo je to rukopis někoho jiného. Oběti byly ženy, byť většinou od sebe vzdálené, ale brutalita obou útoků by je mohla spojovat.

Jasnější obraz získali až v letošním lednu, když se ponožkový vrah opět přihlásil a zabil na ubytovně matku s desetiletým synkem. Přijeli sem na návštěvu ze Švýcarska a našli tu svůj konec. Ponožkový vrah je utloukl dřevěným kulem a jejich hlavy rozmlátil na krvavou kaši.

Chlapi už tušili, že tenhle případ bude něco jiného a že s Cleou asi souviset nebude, ale jistoty se dobrali až v dubnu. Tehdy vrah zaútočil potřetí a zabil další babku doma v její kuchyni. Našel ji malíř, co jí měl vymalovat byt, a našel chudák šok, jaký se člověku jen tak nepřihodí.

Tehdy už bylo jasné, že tu jde o něco jiného.

„Proč?“

Detektivové opět seděli u šéfa. Tísnilo se kolem velkého stolu zavaleného spisy a řešili záhadu, s jakou se nikdo z nich dosud nesešel. Krauz měl slovo. Už si z něj nikdo neutažoval, už jim dokázal, že na to má a že starší kolegové mu můžou závidět jeho analytické myšlení. Už byl mordýřem, o tom nebylo pochyb.

„Protože modus operandi vykazuje znaky, který jsou jednoznačný, identifikovatelný a v porovnání s případem Clea odlišný...“

„Co to pindá?“ zahuhlal Váňa a nahnul se ke Canisovi.

„Že tady máme dva vrahy...“

„Mohli byste laskavě sklapnout!?“ houkl Mayor, jakmile postřehl, že se Váňa s Canisem spolu vyžívají.

„... konkrétně to znamená, že u Cley bylo použitý škrtdlo, ale ve třech posledních případech pachatel mlátil oběti tvrdým bazmekem do hlavy. Clea měla ruce spoutaný za zádama, ale z těch posledních obětí nebyla ani jedna svázaná. Cleu oddělal vrah v přírodě a nechal nám ji na břehu jezera, poslední oběti byly v cimře. Tenhleten zmrđ nám nechává fusekle jako vzkaz, u Cley žádný nebyly. Jede po starejch ženskejch, ten kluk byla náhoda, ten tam bejt neměl, ale Clea byla mladá holka, takže ani tohle nesedí. Dál, vrah svoje oběti po smrti przní, Clea...“ Krauz se na okamžik zamyslel. „Ta už byla shnilá a nešlo jednoznačně zjistit, jestli k tomu došlo, ale stejně je těch proti až moc, takže si myslím, že Clea byla mimo a nepasuje do série ponožkovýho vraha.“

Všichni přikyvovali, protože to tak sami cítili.

„A co ten debil?“ zeptal se posléze šéf.

„Alin vypad ze hry, nemoh to udělat, protože je eště furt zavřenej ve cvokhausu a fachmani se dohadujou, jestli ho můžu vypustit mezi lidi, anebo by moh bejt nebezpečnej a nechají si ho. Šaňo,“ Burger udělal krátkou přestávku a sklopil pohled k poznámkám rozloženým na stole, „já vím, že teď by se nám šiknul kdokoliv, jakejkoliv debil, ale tenhleten fakt ne. Tomu to nepříšijem.“

Mayor rezignovaně pokrčil rameny a výmluvným gestem pohodil pero na stůl. Vyčkal, až se skutálelo z hromady lejster a svou pouť dokončilo u gumy s tužkou, poté se pohodlně zvrátil do opěradla. Mělo to znamenat něco jako: Dobrá, jak chcete, je to na vás, chcete to komplikovat, tak si to komplikujte, já si počkám!

„Takže jsme parádně v prdeli, pánové, a já teda čekám, s čím se vytasíte. I když vyřadíme Cleu mimo, furt nám zbejvají tři vraždy se čtyřma mrtvolama, a já chci slyšet, co bude dál! Protože takhle to dál jít nemůže, to snad všici uznáte! Někdo musí tu bestii zastavit a mě napadají akorát dvě možnosti: buď to zvládnou pekaři, anebo mordýři. Nevím, co budou v nejbližší době dělat pekaři, ale tuším, co by měli dělat mordýři. Co vy na to, vážení? Jste furt eště mordýři? Tak se vyserte na pekaře, ti ať si dělají, co jejich jest, a pečou vostopéro, a vy se konečně pusťte do svý práce a chytejte vrahy, protože jak to tak vypadá, nikdo se nepřetrhne, aby to udělal za nás!“

Křičel. V závěru dokonce tloukl dlaní o stůl. Šéf oddělení vražd byl naštvaný, protože na každé poradě mu šlo o krk. Nastoupil do funkce vsutku v nezáviděníhodné době, valilo se to na ně ze všech stran a podle Krauzových analýz to nevypadalo na brzký konec. Nikomu se nechtělo polemizovat se šéfem, jaksi podvědomě všichni věřili a tušili, že má pravdu a že to takhle dál nepůjde, a jaksi podvědomě se děsili, co přijde.

Nezaháleli. Je třeba na rovinu říct, že nezaháleli. Fakt dřeli. Denně vyhodnocovali moře stop, jež po sobě zanechával ponožkový vrah, prohrabávali všechny možné operativní záznamy, platili štědře informátorům, nespali, bloudili po nocích a hledali ho, ale... marně.

Bloudili po nocích, a nekončili ráno v sedm a nešli se domů prospat, pokračovali v práci po celý den a vydrželi až do večera a někteří opět přes noc. Osmáctyřicetihodinové šichty se nepovažovaly za nic mimořádného a Krauz dosáhl dokonce osobního rekordu, když v práci vydržel padesát šest hodin, aniž oka zamhouřil. Pak se doma klepal jako osika a další dva dny se z toho dostával a teprve po třetí prospané noci se cítil jakžtakž v pořádku. Jestli nevěříte, že to je fuška, tak si to zkuste. Zkuste nespát dvě noci za sebou a zjistíte, že to prostě nejde. Ne tak, že si na pár hodin hodíte šlofíka zkroucený jako paragraf v křesle, ale vůbec nespát tak, že po celé dvě noci nezamhouříte ani oko a řídíte, řešíte, rozhodujete, plánujete a za svá rozhodnutí odpovídáte. Zkuste si to, a budete zírat.

Fakt dřeli a nehleděli na sebe ani na své rodiny.

I minulou noc. Byla neděle, ale ozval se informátor a oni naběhli do akce. Tak jako už milionkrát předtím to byl i tentokrát planý poplach a nikoho nechytli. Krauz se po probdělé noci vrátil o pár minut dříve než ostatní, protože měl za úkol střežit, kudy by podezřelý mohl uniknout, ale podezřelý se nekonal a jeho únik jakbysmet. Canis se vypařil někde po cestě, že si skočí pro něco k jídlu, dá si sprchu a dorazí do práce tramvají.

Proto tu teď Krauz stál sám a mlčky zíral na nástěnku. Hleděl na fotku Cley Petreskuové, kouřil, dumal a čekal, až se kolegové vrátí z akce.

Dveře se rozletěly a dosud prázdnou kancelář vmžiku zaplnil spící žok tlustocha Váni.

„Seru na to,“ hekl, aniž se obtěžoval s vysvětlením na co, svalil se na židli, až pod ním zapraštěla, a nechal vtékat do své košile potoky potu.

Oto Hanzel na tom byl podstatně lépe, byla ho ani ne půlka Váni a za ranního vedra trpěl o něco méně. Bodře pleskl Váňu po rameni, aby mu kousek uhnul, prodral se kolem něj ke stolu, uložil pistoli s pedantskou přesností na roh stolu vedle kalendáře a stejně jako Váňa se svalil na židli. Ta to ani nezaznamenala.

„Kurva,“ zhodnotil jednoslovně situaci a tím vlastně vyjádřil vše, co měl na srdci.

„Kde je Eda?“ zeptal se nevzrušeně Krauz, aniž spustil zrak z Cleiny podobenky.

„Skoro se pochcal,“ odvětil Hanzel a pokusil se odvádět nápor vedra vějířem ze včerejších novin.

„Zhebnu,“ oznámil Váňa celkem zbytečně, protože to na něm bylo vidět.

Krauz pochopil, rozloučil se s fotkou soucitným pohledem, dokouřil, típl vajgla v nejbližším popelníku a vykročil k lednici. Otevřel ji, zašmátral uvnitř a vylovil z ní půllitrovku vodky. Významuplným gestem ji chlapům ukázal.

„Moc vedro,“ zamítl Hanzel.

„Po tomhle bych měl infarkt, na to je moc pařák,“ souhlasil Váňa.

Krauz s pochopením přikývl, vrátil vodku tam, kde byla, a namísto ní vylovil láhev bílého vína a dvě láhve minerálky.

„Jednu na dvě,“ požádal Hanzel.

Vešel Burger.

„Mně taky.“ Opláchl si ruce a žehraje na teplo po ránu si je utřel do erárního ručníku. Poté si i on znechuceně sedl. Nesvalil se na stůl, ale na opěradlo židle.

„Uff, ouvej... na starý kolena takovýhle maso, ještě dvakrát třikrát a vezete mě, hošani, na áro.“

Krauz naplnil stříkem čtyři sklenice a obsloužil kolegy.

„Děkan,“ projevil vděčnost Hanzel.

„Díkes,“ přitakal Burger.

„Fuj, takhle nalačno?“ zahudral Váňa, ale neodmítl.

Krauz neřekl nic, jen pozvedl s pobízivým gestem svou sklenici a napil se jako první.

Váňa do sebe obrátil sklenici na ex, zhluboka vydechl a mlaskl.

„Znova fuj... ale bodlo... Ríšane, prosím tě, šáhni ještě do tý kraksny a hoď po mně tu horní igelitku,“ pokynul hlavou směrem k lednici.

Krauz vyhověl a podal mu ohromnou igelitovou tašku z horního boxu. Váňa okamžitě ožil. Vybálil chleba, tlačenkou, sýr, šunku, máslo, cibuli a rajčata a krájel, porcoval, dělil, mazal a vrstvil a... najednou se ocitl ve svém živlu a nehudral. Jen oči mu svítily.

Než kolegové dopili své sklenice, měl už před sebou naskládáno pět vrchovatě obložených superkrajíců.

„Podte a vemte si...“ zvrátil se spokojeně zpět na opěradlo a okázalým máchnutím paže upozornil na své vele dílo očekávaje halasný aplaus.

Hanzel si vzal, přičichl a zamračil se.

„A kaviár by nebyl?“

Burger ho následoval, rovněž přičichl a pochybovačně zakroutil hlavou.

„Myslíte, že je ta šunka čerstvá?“

Krauz si rovněž vzal, a aby netrhal partu, nasadil truchlivý výraz.

„Takovej švajneraj hned při pondělním ránu?“

Váňa s uspokojením přijal pochvalu kolegů a podal Krauzovi druhý krajíc.

„Když už stojíš, strč tenhle ten pro Ivana do lednice.“

Krauz uposlechl, uložil krajíc určený pro Canise do lednice a teprve pak se zakouzl do svého. Chutnalo všem i bez kaviáru.

Všichni žvýkali a pomlaskávali. Po noční šichtě všem doopravdy chutnalo. Přestože je jejich manželky milovaly – přinejmenším si to většina z nich myslela – a připravovaly jim proviant, aby si měli co vzít s sebou, jen ta Váňova polovička byla taková, že ho nikdy, doopravdy nikdy nepustila z domu bez plné tašky. Občas donesl i dvě. Váňův příděl se však s ostatními příděly nedal ani porovnat. Když náhodou museli na fofr ven, stávalo se, že si nestihli vzít z domova žádné jídlo, jako například dnes, ale Váňova žena pojem fofr prostě neznala. Proto jim nyní bylo hej. Zejména proto, že jak byl Váňa obr, měl srdce stejných parametrů.

Váňa připravil snídani i pro nepřítomného Canise a myslel i na to, aby byla čerstvá z lednice. To bylo v dobách, kdy se voda sypala a písek tekł a detektiv myslel i na kamaráda a nenechal dopustit na parťáka a jeden druhému nezáviděl a dokázal mu pomoci a...

Když dojedli, pokynul Krauz hlavou směrem k nástěnce. Chtěl něco říct, ale nespokl dosud obsah své ústní dutiny, takže jen cosi nesrozumitelně zamumlal a přitom vyprskl žvanec.

„Říšane, proč toho chudáka Váňu tak nestydatě urážíš? Nám to taky nejede a prskáme snad? Neprskáme! Mlčky trpíme a žvejkáme.“

„Já...“

„A kromě toho nejdřív dojez a teprve pak sakruj, abysme z toho i my něco měli.“

To útočil Hanzel, protože Váňa s Burgerem si víc vážili pravidelné stravy než ranního pošťuchování. Hanzel s Krauzem si však nenechali ujít pondělní příležitost a zkoušeli Váňu vytočit. Nedařilo se, protože byl dnes hladový a bylo mu fakt horko. Jen mávl rukou a mrkl na Burgera, že ať si ti dva rejpají, dneska nám prdel nenatrhnou, a Burger mu vyjádřil souhlas výmluvným pokrčením ramenou. Dnes byl na Váňově straně. On byl původcem chlebů.

Krauz konečně polkl.

„Tu šunku dělali ještě v chlívků za Marie Terezie a ona sama ji nejspíš solila, ale to jsem vlastně neměl na mysli... včera bylo výročí,“ dodal a zamlaskal, protože tak dobrý obložený chleba už dávno nejedl.

„Co? Mařka Habsburkovna měla včera narozeniny?“

„Váňo, já nevím, kdy měla Habsburkovna narozeniny, a není mi jasný, proč tě to zajímá, když nám tak přesolila šunku, protože se vinšovat nechystám. Já myslím Clea,“ kývl směrem k nástěnce.

Kus dřevotřísky potažený rudým plátnem vsazený do tenkého dřevěného rámu visel ještě před půldruhým rokem na chodbě a patřil k názorné agitaci. O nástěnku socialisticky pečovali členové SSM a v pravidelných termínech na ni špendlili velká písmena jako VŘSR a SNP a počátkem roku i Vítězný únor, avšak po devětaosmdesátém roce se stala nepotřebnou a horliví sympatizanti Veřejnosti proti